

CZU: 347.21

DEZBATERI DOCTRINARE PE MARGINEA OBLIGAȚIEI DE PREDARE A BUNULUI GĂSIT CĂTRE ORGANUL ABILITAT

Grigore ARDELEAN

doctor în drept, lector universitar, Academia „Ștefan cel Mare” din Republica Moldova

Victoria RUSU

studentă, Academia „Ștefan cel Mare” din Republica Moldova

Informarea publicului despre mecanismul juridic al redobândirii posesiei asupra bunurilor pierdute constituie o necesitate stringentă în lumea în care datorită diversității de bunuri pe care le deținem și care ne fac viața mai confortabilă, în orice moment ne poate scăpa de sub stăpânire.

Cuvinte-cheie: bun mobil, patrimoniu, organ abilitat, depozit, obligație.

DOCTRINAL ARGUMENTS ABOUT THE OBLIGATION OF REPAIRING THE FOUND GOODS BY THE EMPOWERED INSTITUTION

Grigore ARDELEAN

doctor of law, university lecturer, Academy „Ștefan cel Mare” of the Republic of Moldova

Victoria RUSU

student, Academy „Ștefan cel Mare” of the Republic of Moldova

Informing the public about the legal mechanism of regaining possession of lost property, is a necessity in a world where the variety of goods that we have and we make life more comfortable at any time we can get out of grasp.

Keywords: movable heritage, authorized body, deposit obligation.

Introducere. De lege, atunci când o persoană a găsit un bun care, după natura lui, a fost pierdut de proprietar sau de posesorul căruia i-a fost încredințat de către proprietar, are obligația de a-l preda organului abilitat cu dreptul de a-l recepționa și, respectiv, obligat la acțiuni concrete îndreptate spre asigurarea găsirii lui de către cel ce l-a pierdut. Or, potrivit art. 516 alin. 2 din Codul civil al Republicii Moldova, *cel care a găsit bunul este obligat să-l restituie proprietarului sau fostului posesor, ori, dacă acesta nu poate fi identificat, să-l predea autorităților administrației publice locale sau organului de poliție din localitatea în care a fost găsit.*

Cu toate acestea, deși de mai multe decenii, această regulă se bucură de reglementare în conținutul Codului civil, mai puțin se bucură de aplicabilitate, iar faptul dat nu este altceva decât consecința lipsei de interpretare a normei indicate, de înțelegere a spiritului ei, dar în același timp și de imperfecțiunea textului prin care se înfățișează.

Scopul articolului este de a sensibiliza și informa publicul larg despre drepturile și obligațiile ce le au în legătură cu pierderea, respectiv, găsirea unui bun mobil, despre organele statu-

lui abilitate cu dreptul, dar și obligate de a recepționa un bun găsit, dar și acțiunile amândurora îndreptate spre asigurarea redobândirii posesiei asupra sa de către proprietar. De asemenea, obiectivul principal al lucrării de față se construiește pe ideea formării unui spațiu doctrinar în stare să răspundă la toate întrebările venite din partea tuturor subiecților vizați, adică, a găsitului, proprietarului, organului abilitat, instanței atunci când este pusă în față misiunii de a soluționa un litigiu izvorât din situația pierderii unui bun.

Metodele și materiale aplicate în procesul elaborării studiului sunt dintre cele mai diverse, impuse de necesitatea obținerii rezultatelor așteptate de doctrină în materia instituției bunului găsit. În calitate de metode ale cercetării, au fost folosite cu preponderență metoda analizei, metoda sintezei, metoda sistemică, metoda comparativă, metoda empirică, precum și alte metode recunoscute după eficiența și largă lor utilizare.

Rezultate obținute și discuții *Acțiuni necesare a fi întreprinse de către persoana ce a găsit un bun*

În compartimentul de față vom aborda problematica ce intervine ulterior pierderii unui bun mobil și găsirii acestuia de către o altă persoană decât

proprietarul. Punctăm cea din urmă acțiune (găsirea bunului pierdut de altă persoană decât proprietarul) încercând a arăta că găsirea bunului pierdut de către proprietar, la locul pierderii sau la o altă persoană, până ca aceasta să fi reușit a întreprinde careva acțiuni îndreptate spre identificarea proprietarului nu cade sub incidența reglementării de la art. 516-518 CC. Or, în acest caz dreptul la recompensă a găsitului nu se justifică cu nimic, el nu merită o recompensă, aceasta cuvenindu-i-se numai în calitate de remunerație pentru eforturile găsitului în a căuta pe proprietar, tot astfel, el nu poate pretinde nici la compensarea cheltuielilor necesare identificării proprietarului, deoarece nu le-a suportat în realitate. Cu atât mai mult, nu poate fi demonstrată în acest caz nici intenția găsitului de a-l preda autorităților, dar nici intenția sa de a-l însuși, respectiv, nici nu va putea fi sancționat contravențional sau penal pentru însușirea bunului găsit.

Prin urmare, în textul ce urmează ne vom expune în amănunt asupra acțiunilor și regulilor aplicabile cazurilor de găsire a unui bun de către o persoană, alta decât proprietarul, adică găsitului neproprietar, precum și la acțiunile care, potrivit legii, este obligat să le întreprindă.

Ce se petrece, de obicei, în mintea celui ce a găsit un bun ce nu-i aparține? Aceasta este întrebarea de la care trebuie să inițiem cercetarea în compartimentul preconizat. Or, necesitatea atribuirii unui regim juridic situațiilor în care cineva găsește un bun ce nu-i aparține de drept, se naște din aspirația de a contracara intenția de a și-l atribui, a gândurilor meschine care-l macină în acel moment, fie că sunt bani sau obiecte de preț (bijuterie, ceas, telefon etc.), dar și din năzuința de a prescrie o anumită conduită la care se obligă găsitul.

După una din opiniile întâlnite recent în unele surse de informare [3], în viața de toate zilele, atunci când cineva găsește pe stradă un portofel, în majoritatea cazurilor se procedează astfel:

- se merge undeva și se împarte între cei care l-au găsit, toți banii găsiți în el;

- se gândește: „dacă ne ajută Dumnezeu să găsim un portofel cu bani pe stradă, mergem undeva și-i numărăm, ca să vedem cât ne-a adus norocul”;

- se uită să vadă dacă este pe aproape cel care l-a pierdut... ca să nu-l vadă când îl ia. Dacă nu e, îl ia și fuge.

În pofida oricăror tentații ce-l cuprind pe cel ce a găsit un bun, legea (art. 516 din Codul civil) [2], ca atare, prevede că *bunul mobil pierdut, continuă să aparțină proprietarului său*. Cu alte cuvinte cel care a pierdut bunul este considerat și în continuare proprietarul lui.

Mai mult, în temeiul alin. 2 al aceleiași norme, cel care a găsit bunul, este **obligat să-l restituie proprietarului, sau fostului posesor**. În cazul în care găsitul nu poate identifica proprietarul bunului găsit, ceea ce se întâmplă de cele mai multe ori, bunul găsit urmează să fie predat autorităților publice sau organului de poliție, posesorului încăperii sau mijlocului de transport în care a fost găsit, care este obligat a-l transmite, la rândul său, tot organelor abilitate.

Asigurarea integrității bunului (conservarea substanței)

Deși, din norma legală se distinge că prima acțiune a găsitului ar consta în identificarea proprietarului sau a fostului posesor, credem totuși, că prima măsură ar fi cea de asigurare a integrității bunului, de a-i conserva substanța, de a sigura paza lui, de a se

abține de la folosirea lui etc. Spunem aceasta, reieșind din prevederile art. 516 alin. 3 CC, potrivit cărora, *cel care a găsit bunul poartă răspundere pentru pierderea sau deteriorarea acestuia doar în caz de intenție sau de culpă gravă și doar în limitele prețului lui*.

După cum se afirmă și în literatura autohtonă de specialitate [4, p. 268], dacă găsitul, în cazul în care va distruge sau va deteriora bunul, va fi ținut la plata unei despăgubiri în mărime ce nu depășește prețul bunului găsit și doar dacă bunul a fost distrus sau deteriorat intenționat sau din culpă gravă.

Deci, dacă bunul a fost distrus de către găsit, însă acesta a acționat fără intenție sau culpă gravă, riscul pieririi sau deteriorării bunului va fi suportat de către proprietarul bunului pierdut.

Prin urmare, ideea responsabilizării găsitului pentru deteriorarea bunului găsit care, în fapt, poate avea loc pe diferite căi (aruncare într-un depozit, lăsarea în ploaie, la soare sau alte condiții meteo ce ar putea compromite calitatea, funcționalitatea și substanța bunului) este una cât se poate de rațională. Ea ar genera cel puțin două efecte pozitive: impunerea găsitului de a găsi cât se poate de repede proprietarul sau transmiterea bunului către organele abilitate pentru a se debarasa cât mai repede de povara îngrijirii și menținerii stării lui inițiale, iar în cel de-al doilea rând, va garanta pe cel ce l-a pierdut că se află pe mâini bune, fapt din care va avea de profitat însăși găsitul în eventualitatea în care dobândește după 6 luni dreptul de proprietate asupra lui.

Un alt aspect destul de important pe care-l putem atribui șirului de acțiuni sau, mai bine zis la inacțiuni la care se obligă găsitul, până la momentul identificării proprietarului, ar fi impunerea de către legiuitor a interdicției de utilizare a bunului găsit, iar dacă totuși a fost folosit, găsitul să fie obligat la *plata pentru folosință*.

De asemenea, pot exista situații în care până la identificarea proprietarului, bunul găsit să genereze fructe naturale, în acest caz, considerăm că ele se cuvin proprietarului bunului pierdut.

Despre fructele civile nu putem afirma același lucru, atâta timp, cât pentru obținerea lor se cer acțiuni din partea găsitului (încheierea contractelor de transmitere în folosință), de-

oarece, spuneam mai sus, acest fapt nu s-ar admite din partea găsitului, cu excepția folosirii de către el nemijlocit, cu obligația ulterioară de a plăti pentru folosința bunului. Evident, acesta poate și să plătească proprietarului pentru folosința bunului în schimbul renunțării la recompensa care i s-ar cuveni pentru găsirea și restituirea bunului.

Identificarea proprietarului sau fostului posesor în vederea restituirii bunului

Deși despre faptul că ulterior găsirii unui bun, găsitul are obligația să-l identifice pe proprietarul care l-a pierdut nu se spune expres în textul legii, din conținutul art. 516 alin. 2 al CC, acest lucru poate fi desprins cu ușurință. Or, potrivit normei, *cel care a găsit un bun este obligat să-l restituie proprietarului, ori, dacă acesta nu poate fi identificat*..... De aici, în mod evident, s-ar deduce că găsitul trebuie, înainte de toate, să identifice proprietarul prin orice metode și mijloace pentru a-i restitui personal bunul pierdut de către acesta.

Totuși, ar mai exista o întrebare: identificarea proprietarului, este un drept al găsitului sau o obligație?, așa cum e cea de restituire sau cea de transmitere către organele abilitate.

Credem că acțiunile de identificare ale proprietarului se raportează doar la categoria drepturilor, fără a fi impusă acestuia, deci, găsitul poate transmite imediat, în aceeași oră bunul către organul de poliție sau autoritățile publice fără a fi obligat să depună careva eforturi în vederea identificării proprietarului, mai ales, măsuri ce ar implica anumite cheltuieli.

Identificarea proprietarului, după noi, este o chestiune de moment, necesară restituirii bunului, ea fiind absorbită de obligația restituirii acestuia proprietarului și nu face obiectul unei obligații aparte.

De obicei, activitatea de identificare a proprietarului în cazul găsirii unui bun, se limitează la acțiuni ce ar consta în anunțarea publicului, persoanelor din imediata apropiere a locului găsirii bunului despre acest fapt, dacă este un telefon mobil, se caută un număr de telefon din lista celor apelate sau primite ultimele sau, de multe ori, se lasă în zona în care a fost pierdut la un loc mai vizibil pentru eventualitatea în care proprietarul se va întoarce să-l

caute (un fular găsit jos va fi pus pe o bancă sau legat de un pylon sau alt obiect din apropiere etc.).

Transmiterea bunului către instituțiile abilitate cu dreptul și obligația de a le primi

În pofida faptului că, astăzi, legislația civilă stabilește reguli clare cu privire la acțiunile pe care trebuie să le întreprindă o persoană atunci când a găsit un bun acestea nu sunt, de fiecare dată respectate, ori din cauza faptului că sunt mai puțin cunoscute, ori că există o problemă de reglementare.

Într-adevăr, pe lângă faptul că regulile privind măsurile ce urmează a fi întreprinse de o persoană care a găsit un bun, nu sunt aduse la cunoștința publicului prin diverse metode și la diferite nivele de instruire a generațiilor (în gimnaziile, licee în cadrul lecțiilor de educație juridică) prin mediatizare a problemei, o mare vină a ineficienței și neaplicabilității normelor cu privire la bunul găsit, o are chiar legiuitorul. Or, însăși în conținutul normei care prevede obligativitatea predării bunului găsit autorităților publice, se identifică un gol pe care legiuitorul l-a admis în momentul reglementării, și anume, faptul că nu a stabilit un termen concret în interiorul căruia cel care a găsit bunul trebuie să-l predea autorităților, stipulându-se doar că *dacă proprietarul nu poate fi identificat, bunul urmează a fi predat autorităților administrației publice.....*

În asemenea împrejurări, din lipsa unui termen limită în interiorul căruia urmează a fi transmis bunul către organul abilitat, găsitorul va evita să o facă și cei interesat, fără să poată fi tras la răspundere pentru inacțiune, atâta timp, cât o asemenea faptă nu este prevăzută de legea penală sau contravențională.

Prin urmare, precizăm că legiuitorul nostru nu s-a grăbit să stabilească și o pedeapsă pentru cel ce va ezita să transmită bunul către autorități în cazul în care nu poate identifica proprietarul. Evident, acest lucru nu a fost posibil a fi făcut de către legiuitorul în materie penală, atâta timp, cât legislația civilă nu stabilește un termen în interiorul căruia găsitorul trebuie să predea bunul. Și în această situație ce se întâmplă, de fapt. Găsitorul intră în posesia bunului găsit, se folosește de el până în momentul în care este găsit de către proprietar pe

căi de identificare realizate personal (întrebă persoanele ce lucrează în apropierea locului pierderii, găsec o înregistrare video realizate de vreun local aflat în apropiere, etc.) sau până când este identificat de organul de poliție atunci când proprietarul a declarat despre furtul aceluși bun. Proprietarul se mulțumește de faptul găsirii bunului, iar găsitorul de faptul folosirii lui în mod gratuit, în loc să fie responsabilizat pentru tănuirea bunului sau inacțiune atunci când trebuia să acționeze conform legii (fiind obligat să identifice proprietarul sau să-l predea autorităților în temeiul art. 516 alin. 2 CC).

Ce este paradoxal, în cazul sustragerii unui bun și identificării ulterioare de către organul de poliție, hoțul, pretinzând că este găsitorul bunului și nu hoț, în cazul lipsei dovezilor despre intenția sa infracțională (formă a vinovăției), organul de urmărire penală poate să-i recunoască dreptul de proprietate asupra bunului găsit.

Situația ridicolă în care ne putem pomeni, putea fi evitată printr-o simplă stabilire a termenului în care găsitorul era obligat să transmită bunul găsit organelor abilitate, iar sancțiunea pentru inacțiune să fie calificată drept infracțiune sau contravenție, după caz, ce ar consta în însușirea (atribuire pe nedrept) a bunului găsit. Or, în așa mod a procedat legiuitorul român. La art. 942 alin. 2 al Codului civil a stabilit obligația găsitorul bunului ca, **în termen de 10 zile**, să îl restituie proprietarului ori, dacă acesta nu poate fi cunoscut, să îl predea organului de poliție din localitatea în care a fost găsit, iar la art. 241 din Codul penal, sancțiunea neexecutării obligației impuse de lege, această faptă fiind calificată drept însușire a bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor. Potrivit normei menționate, **fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităților** sau celui care l-a pierdut, sau de a dispune de acel bun ca de al său, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă [5].

După cum se observă, legislația României pe segmentul consfințirii unui regim juridic funcțional situațiilor găsirii unui bun, a avut grijă să dea continuitate reglementărilor de ordin civil, dar și aplicabilitate acestora prin stabilirea sancțiunilor penale, făcând

posibilă astfel, responsabilizarea găsitorul de a se grăbi să transmită bunul proprietarului său ori autorităților ce vor asigura integritatea, paza și găsierea proprietarului, iar în cazul în care acest lucru nu se va întâmpla, transmiterea bunului în proprietatea găsitorul.

Astfel, respectivul stil de reglementare îl sugerăm și legiuitorului nostru, cu precizarea că răspunderea pentru însușirea bunului poate fi și una contravențională atunci când valoarea bunului este sub pragul sumei, potrivit căreia legislația noastră, dă faptei un caracter prejudiciabil sport (infracțiune).

Prin urmare, propune pentru norma de la art. 516 alin. 1 din CC următorul text:

„Cel care a găsit bunul este obligat să-l restituie proprietarului sau fostului posesor, ori, dacă acesta nu poate fi identificat, să-l predea în termen de 7 zile din momentul găsirii, autorităților administrației publice locale sau organului de poliție din localitatea în care a fost găsit”.

După cum se observă, spre deosebire de legislația României, propunem un termen de 7 zile în interiorul căruia găsitorul este obligat să-l predea autorităților, din două considerente: în primul rând, termenul de identificare a proprietarului este destul de suficient pentru găsitor, oricum, organele abilitate pot face mai mult pentru identificarea proprietarului, dar și pentru depozitarea bunului, iar în al doilea rând, termenul propus coincide cu cel al executării obligației¹ atunci când el nu a fost stabilit de către părțile la un raport juridic civil. Or, potrivit art. 861 alin. 2 CC, *dacă datoria de a executa imediat¹ nu rezultă din lege, contract sau din natura obligației, debitorul trebuie să execute obligația în termen de 7 zile din momentul primirii facturii sau a unei cereri echivalente din partea creditorului.*

De asemenea, în contextul discutat, am mai propune introducerea unei noi componente de infracțiune în Capitolul „Infracțiuni contra patrimoniului” din Codul penal ce ar incrimina fapta de însușire a bunului găsit. O asemenea reglementare s-ar impune și în conținutul Codului contravențional în

¹ Predarea bunului găsit, de asemenea reprezintă o obligație civilă constituită prin efectul legii

Capitolul „Contravenții ce atentează la drepturile reale”.

Printre altele, Instrucțiunea Ministerului Finanțelor din 1993 [7], în acest sens, prevede la pct. 6, că persoanele fizice și juridice care au găsit bunurile, inclusiv obiectele de valoare și mijloacele bănești, sunt obligate să sesizeze inspectoratul fiscal respectiv în termen **de cinci zile**, iar pentru tănuirea sau însușirea bunurilor menționate **făptuitorii sunt trași la răspundere penală**. Vorbim despre ea la trecut, deoarece, deși nu a fost abrogată, rămâne a fi un act juridic ajuns în desuetudine odată cu abrogarea Codului civil din 1964 și adoptarea unui nou concept cu privire la bunurile găsite, la instituția ocupațiunii, declarării bunurilor fără stăpân etc.

Subiecții cu atribuții în materia recepționării bunurilor găsite și acțiunile lor ulterioare

După cum dispune legislația civilă (art. 516 alin. 2 din CC) în materia instituției bunului găsit, în cazul în care nu poate fi identificat proprietarul bunului, găsitorul are obligația de a-l **preda autorităților publice locale sau organului de poliție din localitatea în care a fost găsit, iar bunul găsit într-o încăpere publică sau mijloc de transport public se predă posesorului încăperii sau mijlocului de transport**.

Deci, după cum observăm, în afară de autoritatea publică locală sau organul de poliție, bunul găsit într-o încăpere publică sau mijloc de transport public se predă posesorului încăperii sau mijlocului de transport, care preia drepturile și obligațiile celui care l-a găsit, cu excepția dreptului la recompență.

Din expresia...*se predă posesorului încăperii.....*, deducem că în cazul găsirii unui bun într-o încăpere publică sau transport public, găsitorul este obligat să predea anume posesorului acestor încăperi și nu dreptul de a alege el subiectul căruia îl va transmite. De altfel, dacă legea îi oferea această alternativă găsitorului, atunci urma să menționeze că bunul găsit într-o încăpere publică sau mijloc de transport public poate fi transmis posesorului încăperii publice sau organelor abilitate, ceea ce legiuitorul nu a făcut-o, spunând doar că *....predă bunul...inducând la statutul de normă imperativă a respectivei expresii*. De fapt, aceasta

se face cu scopul asigurării dobândirii dreptului de proprietate asupra bunului găsit de către posesorul acestei încăperi și nu de către găsitor, în cazul în care proprietarul nu va revendica bunul pierdut în termenul stabilit de lege.

În mod evident, în condițiile în care există situații de desfășurare a activităților de transport public de călători de către particulari, trebuie de concretizat și cine sunt posesorii încăperilor publice sau transportului public. Prin urmare, în tot cazul în care bunul este găsit într-un troleu, acesta trebuie predat Regiei Transport Electric și nu conducătorului mijlocului de transport sau taxatorului, deoarece aceștia nu sunt posesori, ci angajați, posesia fiind exercitată în acest caz de Regie prin prepușii săi (art. 485 din CC).

În cazul în care un bun a fost găsit într-un maxi-taxi care, de fapt circulă pe rute administrate de firme particulare cu mijloace de transport proprietate privată a conducătorilor auto, dar care, până la urmă, prestează servicii de transport public, rezultă că acest bun urmează a fi transmis posesorilor mijloacelor de transport privat, în timp ce legea menționează că bunul găsit în transportul public se transmite posesorului mijlocului de transport public. Aceștia, la rândul lor, au obligația de a transmite bunul găsit către organele abilitate, dar să nu recurgă la măsuri de identificare a proprietarului, ceea ce în realitate nu se întâmplă.

Așadar, vorbind deja de obligațiile preluate de către posesorul încăperii publice de la găsitor odată cu bunul, deși legea nu menționează concret în ce ar consta acestea, deducem că aceștia sunt obligați să transmită bunul, la rândul lor, autorităților abilitate în acest sens. Spre exemplu, în legislația civilă a României (art. 943) se spune expres că *dacă bunul a fost găsit într-un loc public, el va fi predat, pe bază de proces-verbal, persoanei care deține un titlu, altul decât titlul de proprietate publică, asupra locului respectiv. În termen de 3 zile de la data preluării bunului pierdut, această persoană este obligată să îl predea, pe bază de proces-verbal, organelor de poliție din localitate*.

Vedem că legiuitorul nostru, iar a scăpat din vedere să stabilească un termen în interiorul căruia posesorul în-

căperii publice să transmită bunul găsit autorităților abilitate.

De ce legiuitorul Român stabilește aici un termen mai mic (de 3 zile) decât cel în interiorul căruia trebuie găsitorul să-l transmită (de 10 zile), intuim că posesorul nu poate întreprinde anumite măsuri de identificare a găsitorului, din aceste rațiuni, poate s-a și stabilit un termen mai mic, neavând rost să fie păstrat de către aceștia mai mult.

Referințe bibliografice

1. Constituția Republicii Moldova din 29.07.1994. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 18.08.1994, nr. 1.
2. Codul Civil al Republicii al Moldova, adoptat prin Legea nr.1107-XV din 06.06.2002. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 22.06.2002, nr. 82-86.
3. Alina Ursuleac. <http://avvocato.md/>
4. Gîscă V. Ocupațiunea, ca mod nou de dobândire a proprietății în Republica Moldova. Anuarul științific al Institutului de relații internaționale din Moldova. Vol. VI.
5. Noul Cod penal al României, actualizat în 2019 prin Legea nr. 286/2009.
6. G. Ardelean. Drept civil. Drepturile reale principale. Teoria generală a obligațiilor, Chișinău, 2018.
7. Instrucțiune Ministerului finanțelor nr. 6/08 din 20.10.1993 cu privire la constatarea și evidența bunurilor fără stăpân. Monitorul Oficial nr. 010 din 20.10.1993.

INFORMAȚIA DESPRE AUTORI:

Grigore ARDELEAN,
doctor în drept, lector universitar,
Academia „Ștefan cel Mare”
a Republicii Moldova
e-mail: ardeleangrigore@mail.ru
tel: 069314635

Victoria RUSU,
studentă, Academia „Ștefan cel Mare” din
Republica Moldova
e-mail: victoria-m-2605@hotmail.com
tel: 068704573

INFORMATION ABOUT AUTHOR:

Grigore ARDELEAN,
doctor of law, university lecturer,
Academy „Ștefan cel Mare” of the
Republic of Moldova
e-mail: ardeleangrigore@mail.ru
tel: 069314635

Victoria RUSU,
student, Academy „Ștefan cel Mare” of
the Republic of Moldova
e-mail: victoria-m-2605@hotmail.com
tel: 068704573